

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **A. S.**,
bytem X
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, č. j.: 866/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „MHMP“) ze dne 9. 4. 2018, č. j. MHMP 560389/2018, sp. zn. S-MHMP 408322/2018, kterým byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jako neodůvodněné zamítnuty námitky žalobce a potvrzen provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 9. 3. 2018, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že dne 15. 3. 2018 obdržel MHMP námitky proti záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče, v nichž žalobce namítal, že rozhodnutí, na jejichž základě mu byly zaznamenány body do jeho bodového hodnocení, trpí závažnými nedostatky, a žádal o doplnění spisu o podklady, na jejichž

základě mu byly body zaznamenány. O námitkách rozhodl MHMP prvostupňovým rozhodnutím tak, jak je uvedeno výše. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal blanketní odvolání, jež následně doplnil. Mimo jiné v něm namítal, že MHMP nemůže při svém rozhodování vycházet pouze z oznámení o uložení blokové. Namítal také vady ve vyplnění pokutových bloků, vydaných v rámci blokového řízení.

3. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V něm žalobce upozornil na to, že MHMP byl v řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda byl záznam proveden v souladu s takovým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání žalobce. MHMP však v řízení o námitkách nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť se na ně hledí jako na správné a zákonné do okamžiku, než je případně příslušný orgán veřejné moci zruší. V daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. Dodal, že MHMP nebyl povinen pokutové, resp. příkazové bloky obstarávat, neboť oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, resp. příkazem na místě, jsou dostatečnými podklady. Dále uvedl, že není vázán právním názorem podřízeného správního orgánu.

I. Obsah žaloby.

4. *První žalobní námitkou* žalobce namítal nerespektování odvolacích důvodů. Žalovaný totiž ignoroval předložené důkazní prostředky, a to rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, v nichž uvedený správní orgán, jakožto odvolací orgán, rozhodoval ve věci shodné, jako je žalobcova. Z uvedených rozhodnutí vyplývá ustálená rozhodovací praxe odvolacího orgánu při posuzování kvality a způsobilosti podkladů pro provedení záznamů bodů. Žalobce proto v této souvislosti namítal porušení jeho legitimního očekávání. Ač se zásada legitimního očekávání týká vždy jednoho konkrétního správního orgánu, v případě krajských úřadů, jichž je pouze třináct, by měla rovněž existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování shodných a obdobných věcí. Není proto přiléhavé, aby totožný správní orgán, pouze v jiné místní příslušnosti, rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by totiž byla dotčena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti správního orgánu.
5. Ve *druhé žalobní námitce* namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. Uvedl, že oznámení o uložení pokuty nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáváno s rozhodnutím, jehož se týká. K žalobě přiložil tři pokutové bloky vydané v blokových řízeních týkajících se jiných přestupců, na nichž demonstroval nedostatky náležitostí, které vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Následně namítal, že jednotlivé podklady (pokutové, resp. příkazové bloky ze dnů 9. 3. 2018, 26. 5. 2017, 19. 9. 2015, 1. 4. 2014, 13. 3. 2014, 8. 3. 2013, 2. 8. 2012 a 16. 5. 2012) nejsou způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a u každého z nich specifikoval konkrétní výtky v jednotlivých kolonkách pokutových bloků – nepřesné uvedení osoby přestupce, doby a místa spáchání přestupku, nedostatky popisu a právní kvalifikace přestupkového jednání, nezřetelnost či absence výše uložené sankce, místa vydání pokutového bloku a údajů o oprávněné osobě, která blok vydala, nezřetelnost podpisu přestupce, příp. nečitelnost těchto údajů, jejich zkratkovitost a strohost. Shrnuje, že vzhledem k vytýkaným vadám nejsou uvedené pokutové bloky způsobilé být podkladem pro záznam bodů řidiče, neboť v nich nejsou přestupky jako konkrétní a individualizovaná jednání vůbec vymezeny. Odkázal přitom na rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.

6. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zhodnotil veškeré podklady obsažené ve spise v jejich vzájemné souvislosti, a nikoliv pouze v neprospěch žalobce. Obstarané podklady pro záznam bodů jsou dostatečné a žalobci se nepodařilo je věrohodně zpochybnit. Dále konstatoval, že odvolání obsahovalo typizované námitky (šablonu, která je univerzálně používána zástupcem žalobce, dříve užívanou obecným zmocněncem AK Linhart) zpochybňující formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků. Zástupce žalobce přitom tuto šablonu používá v obrovském množství obdobných řízení a žalobní námitky pouze kopíruje jako např. v řízeních o žalobě vedených zdejším soudem pod sp. zn. 6 A 161/2018, 5 A 70/2018, 5 A 235/2018 atd., včetně odkazů na vždy stejná čísla pokutových bloků, jež nejsou součástí spisové dokumentace a s projednávaným případem vůbec nesouvisí. K tomu s odkazem na rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35, uvedl, že řízení o námitkách je ovládáno zásadou koncentrace řízení. Tu však žalobce nenaplnil, neboť v prvostupňovém správním řízení nenamítal žádné formální nedostatky pokutových bloků, pouze obecně zpochybňoval jejich způsobilost pro záznam bodů, nedostatky podrobněji specifikoval teprve v odvolání. Namítané nedostatky musely být žalobci známy již v průběhu prvostupňového správního řízení, proto jsou námitky vzhledem ke koncentraci řízení irrelevantní. Vzhledem k tomu, že obsah žaloby je téměř totožný s obsahem odvolání, odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž vypořádal žalobcovy námitky a odkazoval na přílehlavou judikaturu NSS
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl navržené důkazy, neboť jsou součástí spisového materiálu žalované, z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází.
10. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
12. Podle § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu v rozhodném znění *řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek (...), a přestupek, (...) spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů. (2) Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek (...), a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě, b) rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek (...).*
13. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu v rozhodném znění *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Podle odst. 3 shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.*

14. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav. Soud jej proto z obsahu spisového materiálu jen ověřil a přistoupil k vypořádání žalobních bodů věcně.
15. V *prvním žalobním bodu* žalobce uplatnil tvrzení, že žalovaný nezohlednil předložené důkazní prostředky (rozhodnutí jiných krajských úřadů v obdobných věcech). K tomu soud předně uvádí, že až s podanou žalobou žalobce předložil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, ze dne 22. 10. 2014 a ze dne 12. 11. 2014. Na tato rozhodnutí (ale i na rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje) žalobce poukazoval již ve vyjádření k podkladům pro prvostupňové rozhodnutí (ze dne 31. 3. 2018) a v doplnění odvolání (po podání blanketního odvolání na výzvu správního orgánu prvního stupně) k obdobné odvolací námitce, aniž by je však v průběhu celého správního řízení blíže označil a k podání připojil. Z těchto rozhodnutí žalobce dovozuje ustálenou rozhodovací praxi odvolacích správních orgánů a tvrdí, že je běžné posuzovat jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodového hodnocení řidiče, namítá porušení zásady legitimního očekávání s tím, že by měly rozdílné krajské úřady rozhodovat v obdobných věcech stejně. Soud považuje žalobní námitku za nedůvodnou. Je tomu tak proto, že lze důvodně očekávat, že v rámci téhož správního orgánu bude takto postupováno, ale nelze na krajské úřady klást požadavek, aby při rozhodování zohledňovaly správní rozhodnutí veškerých krajských úřadů. Správní orgány jsou při svém rozhodování vázány pouze rozhodnutími nadřízených orgánů či soudů, které je (nepřímo) vedou ke sjednocování různé správní praxe. Stran zásady legitimního očekávání by pak správní orgány měly posuzovat stejné či obdobné věci (řešené týměž orgánem) obdobně.
16. Rovněž nelze přehlédnout, že žalovaný je ústředním orgánem státní správy ve smyslu § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, zatímco Krajský úřad Moravskoslezského kraje je orgánem vyššího územně samosprávného celku – kraje podle § 67 zákona č. 129/2000 Sb., krajské zřízení, který je při výkonu přenesené působnosti v oblasti silničního dopravy podřízen metodické činnosti žalovaného (viz § 30 krajského zřízení). Daná námitka žalobce je proto nepřipadná, neboť žalovaný nemůže být jako nadřízený orgán krajských úřadů vázán jejich správní praxí při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy. Naopak úkolem žalovaného je sjednocovat praxi jemu podřízených správních úřadů.
17. K žalobě přiložené pokutové bloky týkající se jiných řízení a jiných přestupců (G 1498901, F 0832677a C 1404971) soud nijak neposuzoval, neboť žádným způsobem nesouvisí s řízením ve věci žalobce nebo s podklady, použitými pro záznam bodů v jeho registru. Z tohoto důvodu soud nebyl oprávněn, natož povinen se jimi v tomto řízení jakkoliv zabývat.
18. Žalovaný se v odvolání namítaným rozporům mezi rozhodnutími krajských úřadů zabýval na straně 3 svého rozhodnutí a konstatoval, že není vázán právním názorem porízeného správního orgánu, neboť uvedené krajské úřady jsou podřízenými správními orgány v problematice silničního provozu žalovaného. Dále poukázal na časový odstup a vývoj judikatury od vydání prvostupňového rozhodnutí s tím, že je z nich zřejmé, že se správní praxe změnila. Rovněž připomněl relativní vázanost správních orgánů dosavadní správní praxí a poukázal na usnesení Rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 88/2006-132, aby uzavřel, že žalobcem/odvolatelem blíže neupřesněná rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by žalobci zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady, resp. správními orgány I. stupně jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit.

19. Jestliže žalobce v této souvislosti namítal porušení principu legitimního očekávání, je nutno jej dále odkázat na judikurní závěry NSS, konkrétně např. v rozsudku ze dne 19. 4. 2017, čj. 6 As 98/2016-54, který v souvislosti s otázkou legitimního očekávání s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, N 109/77 SbNU 577; 177/2015 Sb. (bod 37), dovodil, že „*v nejtypičtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnici, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy (tzv. representation). V českých právních předpisech se výslovně o ochraně legitimního očekávání sice nehovoří, tento princip je však základem některých specifických forem činnosti veřejné správy, např. v podobě institutu závazného posouzení podle § 132 a násl. daňového řádu, a promítá se též do základních zásad činnosti správních orgánů (např. povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy adresátů veřejné správy v § 2 odst. 3 správního řádu, povinnost dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly v § 2 odst. 4 správního řádu [...], a takto je v soudní judikatuře nalézán a uplatňován.“ (podtržení doplnil městský soud). Tím NSS jen navázal na své již dříve vyslovené závěry v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS (věc L'OREAL), v němž NSS opřen o řadu dalších rozhodnutí Ústavního soudu uznal vynutitelnou vázanost správního orgánu správní praxí, která spočívá v ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti (příp. i nečinnosti) orgánů veřejné správy, opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů, neboť taková praxe na straně adresátů veřejné správy zakládá legitimní očekávání, že v ní správní orgány budou pokračovat. Stručně řečeno, každý navrhovatel ve správním řízení může legitimně očekávat, že bude-li se řídit zákonem, příslušný správní orgán v jeho věci tento zákon vyloží a rozhodne obdobně, jako rozhodl v obdobných případech v minulosti.*
20. Žalobce však své tvrzení o porušení legitimního očekávání založil na třech rozhodnutích odlišného (navíc, jak již bylo uvedeno, žalovanému podřízeného) správního orgánu. Proto se nemohlo jednat o vlastní rozhodovací praxi žalovaného, kterou by porušil, byť nelze popřít, že nežádoucí jsou rozdíly v rozhodovací praxi správních orgánů se stejnou věcnou i funkční příslušností v různých částech ČR.
21. První žalobní námitka proto není důvodná.
22. Stejně jako v průběhu správního řízení, resp. ve vyjádření k podkladům pro prvostupňové rozhodnutí a v doplnění odvolání žalobce namítal v *druhém žalobním bodu* nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů. V uplatněné žalobní námitce po rozsáhlé a obecné argumentaci ke způsobilosti podkladů pro záznam bodů přešel ke konkrétním výtkám u jednotlivých pokutových bloků ze dne 9. 3. 2018, 26. 5. 2017, 19. 9. 2015, 1. 4. 2014, 13. 3. 2014, 8. 3. 2013, 2. 8. 2012 a 16. 5. 2012, aniž by ovšem tyto pokutové bloky s podanou žalobou předložil. Všem společně vytýkal nedostatečné vymezení osoby přestupce, doby a místa spáchání přestupku, popisu přestupkového jednání s tím, že z něj vyplývá porušení konkrétního paragrafu, nikoli však bod či písmeno zákonného ustanovení, vady právní kvalifikace, výši uložené sankce a (ne)možnost ověřit tuto výši slovním vyjádřením, neoznačení místa, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno, absenci údajů o oprávněné osobě, která rozhodnutí vydala a jejího podpisu, chybějící datum vyhotovení a doklad o převzetí rozhodnutí účastníkem. Podle žalobce tak jednotlivé bloky nejsou dostatečně konkrétní a individualizované ve vztahu k předmětné věci.

23. Ani tato žalobní námitka není opodstatněná. Z obsahu žaloby je zjevné, že se jedná o žalobu šablonovitou, jejíž obsah je až na drobné odlišnosti soudu znám z rozhodovací činnosti. V nich právní zástupce žalobce zastupuje jiné klienty v obdobných věcech, přičemž tam uplatněné žalobní body se téměř doslova shodují s žalobními námitkami v nyní projednávané věci (např. sp. zn. 9 A 104/2019, sp. zn. 9 A 53/2019, sp. zn. 6 A 161/2018, sp. zn. 9 A 39/2015 a další). Také skutkový děj je v těchto obdobných věcech typizovaný a z obsahu podání, která za své klienty zástupce žalobce činí v průběhu správního řízení a posléze v uplatněné žalobě u správního soudu je patrné, že nijak blíže nereaguje na konkrétní skutkové okolnosti, ale schematicky uplatňuje stejnou argumentaci bez ohledu na konkrétní skutkový stav či stanovisko správních orgánů vyjádřené v odůvodnění rozhodnutí. V nyní projednávané věci žalobce v námitkách proti Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu již v zastoupení svého právního zástupce jen velmi stručně a obecně vyjádřil nesouhlas s veškerými provedenými záznamy bodů a navrhl doplnění dokazování o způsobilé podklady, tedy rozhodnutí, kterými měl být uznán vinným z předmětných přestupků (vyjádření ze dne 15. 3. 2018). Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu pak obecně pojednal o náležitostech pokutových bloků a opět velmi obecně poukázal na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Jihočeského kraje, aniž by tato rozhodnutí připojil či je blíže konkretizoval. Označil pouze jeden pokutový blok datem vydání 26. 5. 2017, který v kopii připojil a tvrdil, že v něm není uvedeno číslo zákona, jehož porušení se měl dopustit, není uveden úplný název obce, kde mělo k přestupku dojít a není patrný podpis oprávněné úřední osoby. Vzhledem k tomu, že námitky proti tomuto (nejen) pokutovému bloku uplatnil i v podané žalobě soud již na tomto místě uvádí, že tvrzené vady ve shodě se správním orgánem I. stupně a žalovaným neshledal. Je v něm totiž uvedeno jak označení zákona č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů, tak i jeho konkrétní zákonné ustanovení, a sice § 125c odst. 1 písm. k). Je zde rovněž vyznačen název obce - Stráž pod Ralskem, zřejmý je i podpis oprávněné úřední osoby - pprap. M. N. s uvedením čísla a rukou psaným podpisem. Správní orgán I. stupně tuto námitku (mimo jiné) vypořádal na str. 5 svého rozhodnutí. Soud pro stručnost na tomto místě na jeho odůvodnění odkazuje a plně přisvědčuje jeho stanovisku, že je kopie daného pokutového bloku v souladu s oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení z téhož dne. Proto MHMP nedostatek podkladu pro tento záznam neshledal. Neměl tak důvod nahlížet na ostatní oznámení o uložených pokutách jako na nevěrohodná, neboť v nich ověřil, že obsahují datum, čas, identifikační údaje přestupce, údaje k vozidlu a popis jednání, kterého se žalobce dopustil a je z nich zřejmé, že přestupky s ním byly projednány na místě. Policisté vystupovali v blokovém řízení jako úřední osoby. Správní orgán I. stupně tak uzavřel, že považuje zjištění Policie na místě kontrol s následným projednáním přestupku na místě ve vztahu k následným oznámením o uložení pokut v blokovém řízení za věrohodná, stejně tak jako příkaz, neboť jeho odůvodnění obsahuje potřebné náležitosti k provedení záznamu o bodů.
24. K dalšímu průběhu správního řízení v nyní projednávané věci soud konstatuje, že stejně tak, jako v jiných obdobných věcech stejného právního zástupce, žalobce uplatnil proti prvňostupňovému rozhodnutí nejprve blanketní odvolání, aby je doplnil až na výzvu správního orgánu. Obsah samotného odvolání svědčí o prakticky totožném znění odvolacích, resp. žalobních bodů, které žalobce uplatnil v podané žalobě, včetně konkrétních výtek u jednotlivých, pouze datem vydání označených pokutových bloků tak, jak byly shora rekapitulovány. Ovšem ani v této fázi řízení žalobce tyto již konkrétněji

namítané pokutové bloky, resp. příkaz nepředložil, ač lze rozumně očekávat, že jsou v jeho dispozici, když tak učinil ve vyjádření k podkladům prvostupňového rozhodnutí u již zmíněného bloku ze dne 26. 5. 2017. Namítané pokutové bloky, resp. příkaz žalobce nepřipojil ani k podané žalobě, v níž, stejně jako v průběhu celého správního řízení a naposledy v doplnění odvolání, tvrdil nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů.

25. Z toho je zřejmé, že právní zástupce žalobce stejně jako u jiných svých klientů v obdobných věcech volí určitou procesní taktiku, kterou účelově vyvolává spor, aby setrvale tvrdil takřka doslovně (doplněné odvolání a podaná žaloba) nedostatek podkladů pro záznam bodů, aniž by toto své tvrzení kdykoli v průběhu správního řízení doložil. Také s ohledem na obsah výtek, které jsou totožné s jinými žalobními návrhy téhož právního zástupce v obdobných věcech, je hodnověrnost uplatněných námitek (obou) zpochybněna resp. znevěrohodněna. Žalovaný tak ve shodě se správním orgánem I. stupně právem uzavřel, že námitky nedostatku podkladů pro záznam bodů nemohly otřást skutkovým stavem zjištěným z oznámení o přestupcích. A soud jeho stanovisku plně přisvědčuje. Na straně žalobce totiž chybí od počátku správního řízení až dosud konzistentní a dostatečně konkrétní tvrzení, která by oznámení o přestupcích relevantně zpochybnila. K tomu soud zdůrazňuje, že žalobce po celou dobu správního řízení a v podané žalobě ani netvrdil, že by daný přestupek nespáchal, nemohl spáchat, že za něj nebyl potrestán, že pokutu neuhradil apod. Povinnost správního orgánu vyžádat si originální podklady pro oznámení o přestupcích proto ve světle judikatury, na kterou hojně poukazoval žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, tak nenastala.
26. Pro úplnost soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, v němž NSS s odkazem na rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb., uvádí „...oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“
27. Ve shodě se žalovaným soud uzavírá, že správní orgán I. stupně nebyl povinen v projednávané věci pokutové, resp. příkazové bloky obstarávat, neboť oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, resp. příkazem na místě jsou dostatečnými podklady, které se žalobci nepodařilo zpochybnit. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (str. 3) vypořádává i námitku žalobce stran koncentrace řízení, kdy žalovaný poukazuje na to, že řízení o námitkách není sankčním správním řízením, a proto je na něho plně uplatnitelná zásada koncentrace řízení, kterou žalobce jako odvolatel nenaplnil. Žalovaný k tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosud nebyla jednotně překonána. I v tomto ohledu proto není druhý žalobní bod důvodný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 28. ledna 2021

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu